
LA POLICIA, ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ I LA SEGURETAT PÚBLICA. EL CAS DE NOVA YORK

ELI B. SILVERMAN

Professor emèrit

Escola Universitària de Justícia Criminal John Jay de Nova York (EUA)

La policia de la ciutat de Nova York és la més gran dels Estats Units, amb més de trenta-set mil efectius. L'anàlisi del tractament de la informació, les estratègies de comunicació i els procediments que utilitza el Departament de Policia de Nova York per influenciar la premsa i l'opinió pública pel que fa a les qüestions relacionades amb la delinqüència i el terrorisme, tenen una relació directa amb la percepció de la inseguretat i la confiança de la ciutadania en la policia i la seguretat pública en general.

En un apartat específic es tracta aquesta temàtica en relació amb les qüestions sobre terrorisme, per les implicacions que té especialment a la ciutat de Nova York en la garantia de la seguretat pública.

The New York City police force is the largest in the United States, with more than thirty-seven thousand officers. An analysis of the treatment of information, communication strategies and the procedures used by the New York Police Department to influence the Press and public opinion concerning issues related to crime and terrorism has a direct relationship with the perception of insecurity and public trust in the police and public security in general.

The author treats in a specific paragraph this subject matter in relation with terrorism, for the implications that it has specially in New York City in the guarantee of the public security.

1. INTRODUCCIÓ

Quins són els models i les estratègies de comunicació que el Departament de Policia de la Ciutat de Nova York (NYPD)¹ aplica per influir en la perspectiva que tenen els mitjans de comunicació i, en darrer terme, l'opinió pública de la seguretat pública?

Aquestes estratègies estan molt influïdes per un conjunt de relacions de percepció d'allò més complexes i complicades. El primer conjunt està format per relacions semblants a les que solen haver-hi entre la policia i els mitjans de comunicació a moltes ciutats dels Estats Units.

A més d'aquestes dinàmiques observades sovint entre la policia i els mitjans de comunicació dels Estats Units, hi ha un segon conjunt de relacions específiques entre policia i mitjans gairebé exclusiu de la ciutat de Nova York, la qual cosa converteix aquestes dinàmiques en una cosa encara més complicada i profunda. Les

1. D'ara endavant, NYPD, que és la sigla corresponent a la denominació original en anglès: New York City Police Department [nota de l'e.].

estratègies que aplica el NYPD estan influïdes per algunes característiques molt particulars i úniques del mateix Departament de Policia, la ciutat de Nova York, i també els mitjans de comunicació metropolitans, nacionals i internacionals.

Així, doncs, en analitzar cadascun dels models i les estratègies que aplica el NYPD, en primer lloc resumiré breument el tipus de relació que s'estableix entre la policia i els mitjans de comunicació a les ciutats dels Estats Units i, tot seguit, examinaré amb més deteniment les relacions complexes que hi ha, específicament, entre el NYPD, els mitjans de comunicació de Nova York i la ciutat de Nova York.

2. EL CONTEXT NORD-AMERICÀ POLICIA-MITJANS

El NYPD, igual que altres cossos de seguretat dels Estats Units, reconeix que «els mitjans de comunicació són la font d'informació principal que la societat fa servir per formar-se opinions sobre la delinqüència, el temor de ser víctima d'un delictes i la seguretat pública. La majoria de gent amb prou feines té experiència directa amb els tipus de delictes que apareixen a les notícies» (Gordon i Heath, 1981, 28). Així, doncs, el coneixement públic sobre la delinqüència i la justícia prové, en gran mesura, dels mitjans de comunicació. Malgrat no haver acabat els estudis, l'experiència ensenya a la policia a descobrir certes relacions entre la delinqüència i el temor de ser-ne víctima. Coneixen bé la síndrome «si hi ha sang, hi ha titular»: els crims violents que apareixen als mitjans de comunicació poden distorsionar el temor de la societat de ser víctima d'un delictes, independentment de l'índex de delinqüència.

Aquest fenomen es registra a la majoria d'àrees urbanes. Un estudi que es va dur a terme durant dos anys a Chicago, San Francisco i Filadèlfia va revelar que els residents que adquirien diaris que dedicaven més espai a informar sobre delictes tenien més por que els que llegien diaris amb menys cobertura pel que fa a delinqüència (Gordon i Heath, 1981, 39). Nombrosos estudis demostren que les persones que viuen als barris centrals de les grans ciutats són més propenses a tenir por de ser víctimes de delictes que les persones que viuen a ciutats petites, zones rurals o zones residencials (Fisher, 1981; Fineley, 1983, i Krahn, 1984).

A la ciutat de Nova York, per exemple, al principi de la dècada de 1990, la por estava a l'ordre del dia, tot i la tendència a la baixa que presentava l'índex de delinqüència. Una ratxa d'homicidis que van ocupar les portades dels diaris va atiar aquesta greu preocupació l'estiu de 1990. Un advocat auxiliar de districte va resultar mort per una bala perduda davant un jutjat del Bronx; un alt càrrec dels mitjans de comunicació va ser assassinat a l'interior d'una cabina de telèfon; un jove turista de Utah va morir apunyalat quan intentava protegir la seva mare en una andana del metro; una nena de nou anys va rebre un tret mentre dormia al cotxe dels seus pares després d'una excursió familiar a un parc d'atraccions; a un nen de tres anys li van disparar mentre dormia a casa seva; un bebè de nou mesos va morir a les seves carrutxes a causa dels trets que van travessar la porta de l'apartament. Més de quaranta nens van morir a conseqüència de bales perdudes als barris centrals de la ciutat durant els primers sis mesos de l'any. L'any 1990, els homicidis a la ciutat de Nova York van arribar al seu màxim, amb dos mil dos-cents quaranta-cinc assassinats.

Aquests casos, als quals es va donar molta publicitat, van portar un diari de gran tirada, el *New York Post*, a emetre aquest titular: «Dave, fes alguna cosa». L'alcalde David Dinkins va respondre amb un gran paquet d'impostos adreçat a augmentar les forces policials. Va descriure el seu pla com: «la nostra lluita contra la por, un pla que ens proporcionarà les eines necessàries per recuperar la confiança en el futur» (Dinkins, 1990, B2).

Tot i això, la por va subsistir durant els tres anys següents, si bé és cert que els homicidis i l'índex global de delinqüència van experimentar un descens notable. Mentre que el 1990 l'índex de delinqüència només va baixar un 0,03% respecte de l'any anterior, el 1991 va registrar un descens del 4,4% i el 1992, del 7,2%. Altres casos coberts de manera àmplia, llarga i destacada pels mitjans de comunicació van fer que el nivell de por es mantingués elevat.

El primer d'aquests casos va tenir lloc el gener de 1990, poc després que l'alcalde Dinkins prengués possessió del seu càrrec, i els seus efectes es van deixar percebre durant més d'un any. Gieslaine Felissaint, una cuidadora domèstica de quaranta-set anys nascuda a Haití, va al·legar que, després de ser acusada de robar en una botiga, un botiguer coreà li havia pegat tres bufetades i, després, dos empleats del comerç li havien pegat cops de puny, puntades de peu i, finalment, l'havien tirat a terra. Segons va dir Felissaint, les ferides que va patir li van impedir treballar durant mesos. Pong Ok Jang, de Flatbush (Brooklyn), botiguer i encarregat del comerç, va argüir que Felissaint havia sembrat la confusió llançant pebre a la cara del caixer. Ell havia mirat de calmar-la i treure-la de la botiga, però ella s'havia assegut a terra i s'havia posat a cridar.

Aquest episodi va portar la comunitat negra a liderar el boicot contra l'adrogueria Family Red Apple de Pong i contra un altre comerç de fruita coreà que hi havia just a l'altra banda del carrer i que, presumptament, havia refugiat un altre empleat de Family Red Apple després de la confrontació amb Felissaint. El reverend Al Sharpton i Sonny Carson, un polèmic activista social, van ser personatges clau en les manifestacions pel boicot. Els manifestants van carregar contra la manera com s'havia tractat Gieslaine Felissaint, i també contra el predomini de negocis coreans pròspers en barris negres pobres. Aquesta és una part del text del pamflet que van distribuir: «El tema que realment serà important per a la població negra als anys noranta és qui controlarà la vida econòmica de la comunitat negra» (Hepinstall, 1990).

Dinkins es mostrava reticent a enardir la situació posant-se d'una banda o altra i va intentar intercedir per posar fi al boicot, estratègia de què l'alcalde ja s'havia servit amb èxit per solucionar un boicot semblant. Quan feia cinc mesos que durava el boicot a Red Apple, el jutge Gerald Held va dictar una ordre judicial a favor de les famílies coreanes que prohibia les concentracions fora dels seus comerços i exigia als manifestants mantenir-se com a mínim a quinze metres de l'entrada de les botigues. El jutge Held es va mostrar crític amb el «fracàs de l'alcalde [...] per intervenir personalment en la situació i fer valer el prestigi del seu càrrec i la seva posició a la societat per convèncer les parts de posar fi a la disputa com cal» (UPI, 1990).

El NYPD es va negar a aplicar l'ordre judicial al·legant que, segons una sentència del Consell Municipal, la policia no era part en aquell plet. El Departament

també va argüir que el seu poder discrecional li permetia optar per la negociació en comptes de la confrontació per resoldre conflictes d'aquest tipus.

L'alcalde va continuar rebent crítiques per no estar fent prou per posar fi al boicot. Al setembre, un tribunal d'apel·lació va ratificar l'ordre judicial d'allunyament dels manifestants de les entrades dels comerços coreans i va rebutjar categòricament les al·legacions legals del NYPD. La decisió unànime del tribunal, format per quatre jutges, declarava el següent:

«El Departament de Policia ha jurat fer complir la normativa municipal. [...] És el deure del Departament dispersar reunions il·legals o perilloses que obstrueixen la lliure circulació a les vies públiques i a les voreres [...] i evitar que s'infringeixin les lleis i les ordenances.»

A més, el tribunal afegia deliberadament que el NYPD no pot decidir per si mateix quina és la manera més efectiva de fer complir una ordre judicial. Les consideracions fetes pel tribunal van resultar més feridores que la resolució mateixa:

«El boicot sovint era inestable i amb una forta càrrega racial, la qual cosa va produir alguns episodis de violència: els manifestants es van servir de megàfons i es van situar molt a prop de les entrades de les botigues per exhortar i, en alguns casos, insultar verbalment els clients amb el fi de dissuadir-los de comprar als establiments dels demandants».

El tribunal va determinar que ni l'administració de Dinkins ni el NYPD podien utilitzar el possible «ressentiment» o la possible «hostilitat de la comunitat» com a pretext per no aplicar l'ordre judicial (Boung Jae Jang *et al.*, 1990).

El Departament de Policia va acatar la resolució i no va permetre que els manifestants s'apropessin a menys de quinze metres de l'entrada de les botigues, però el boicot va continuar. El gener de 1991, un any després que tingués lloc l'episodi que va desencadenar els fets, un tribunal va absoldre Pong Ok Jang, encarregat de l'adrogueria coreana, dels càrrecs d'agressió. Quan li van preguntar si el veredictes posaria fi al boicot i faria que els clients tornessin al seu establiment, Pong va respondre: «No ho sé. Jo no era culpable i els manifestants encara són al carrer.» El nombre de manifestants va disminuir, però el boicot prolongat i acarnissat que es va deixar sense resoldre, va alimentar la por per la delinqüència i els disturbis.

Sovint, els esdeveniments que van tenir lloc posteriorment es van considerar a través del prisma del boicot coreà. Però cap fet va suscitar més controvèrsia i por de la delinqüència i dels disturbis que els incidents que van tenir lloc l'estiu de 1991 a Crown Heights. La violència va esclatar en aquesta zona de Brooklyn, on conviuen diverses ètnies i religions, quan un nen negre de set anys, Gavin Cato, va morir atropellat per un cotxe en una desfilada de vehicles d'un grup seguidor de Lubavitch. El conductor era un membre d'aquesta secta de la comunitat jueva ortodoxa. Un rumor fals (que una ambulància d'un servei privat jueu no havia pogut assistir el nen) va disparar el caos. Yankel Rosenbaum, estudiant jasídic de vint-i-nou anys procedent d' Austràlia, va morir apunyalat durant les primeres hores dels

disturbis. Joves negres van saquejar tot el barri; els manifestants van destruir botigues i cotxes amb bombes incendiàries, i els militants van llançar pedres i trossos de formigó als periodistes i als agents de policia, i fins i tot van tirar ampolles a l'alcalde Dinkins quan aquest sortia de la residència familiar de Cato. Vuit agents de policia van haver de ser hospitalitzats després de rebre l'impacte de perdigons disparats des d'un terrat. Van haver de passar alguns dies perquè es pogués restablir l'ordre.

La violència indiscriminada i les respostes policials inadequades es van barrejar amb qüestions racials, religioses i amb el temor de ser víctima d'un delictes. ¿Potser per culpa de l'alcalde la policia havia estat totalment incapaç de controlar les multituds, la qual cosa havia desencadenat la violència? La policia va reconèixer públicament que havia comès errors tàctics i que no hi havia una estratègia coherent per al control de multituds. Aquests esdeveniments van ocupar pàgines i pàgines de la premsa i molts minuts de les emissions radiofòniques i televisives.

L'octubre de 1992, Limerick Nelson, que aleshores tenia disset anys i estava acusat de l'assassinat de Yankel Rosenbaum, va ser absolt contra tot pronòstic. Aquesta sentència va tornar a posar els fets de Crown Heights a les portades dels diaris i va propiciar manifestacions i acusacions que l'actuació policial era parcial i inadequada. El mes següent, el grup de Lubavitch va incoar un plet federal contra Nelson i va acusar l'alcalde i l'anterior cap de policia de «negar els serveis de protecció de la policia sobre una base discriminatòria i selectiva», amb la qual cosa s'havien violat els drets civils de Yankel Rosenbaum. Al plet s'acusava la policia de negligència per haver permès que els negres «donessin curs a la seva ràbia» després de la mort de Gavin Cato «a costa de les vides i els béns dels jueus i altres ciutadans no negres de la comunitat de Crown Heights» (Pyle, 1992).

Els ànims seguien exaltats a Crown Heights i el prestigi de l'alcalde va disminuir. Dinkins va suplicar a la ciutadania que no convertís Crown Heights en una «prova de foc» per als governants elegits. A finals de la tardor de 1992, va fer un important discurs per televisió per «calmar la ràbia». En parlar de manera convincent de les morts a Crown Heights i fer referència a la resposta policial, Dinkins va reconèixer que tenia part de la responsabilitat i va prometre evitar futurs «errors tàctics» del NYPD «en la valoració dels fets i el desplegament de les forces policials» (Hughes, 1993).

La tempesta política va continuar durant l'estiu de 1993, en vigílies de l'ardent campanya política per a les eleccions municipals del mes de novembre. Un informe emès per una comissió especial d'Estat sobre els fets violents de caràcter racista de Crown Heights identificava un «buit de lideratge en els nivells més alts» del govern municipal durant «el període de disturbis racistes més prolongat que Nova York hagi viscut en vint anys». La ciutat —continuava l'informe— havia permès que els disturbis s'allarguessin uns quants dies abans de dictar mesures més agressives. El cap de policia «no va saber complir la seva responsabilitat última» durant aquest episodi (Divisió de Serveis de Justícia Criminal de l'Estat de Nova York, 1993).

Aleshores, el candidat Rudolph Giuliani ja podia atacar amb el seu ariet la porta del castell de Dinkins. Giuliani va recordar a la ciutadania la qüestió de la por de la delinqüència:

«Crec que, si jo fos alcalde de la ciutat de Nova York, hi hauria hagut arrestos ja des del primer moment en què es va llançar una pedra a un aparador, es va cremar un cotxe o es va apallissar algú pel fet de ser jueu o per qualsevol altre motiu. I, per descomptat, [...] jo mateix m'hauria encarregat d'investigar en comptes d'esperar vint-i-dos mesos» (Manegold, 1993).

Giuliani, servint-se de la por de ser víctima d'un delictes, va criticar «la manca d'ordre que està portant la ciutat pel camí de la perdició». Es va acusar Dinkins de ser incapaç d'abordar els delictes menors del carrer, el tràfic de drogues i altres aspectes relacionats amb la qualitat de vida a la ciutat. Giuliani va descriure carrers i comunitats, com la de Washington Heights, com a llocs «infestats pel tràfic de drogues», amb delinqüents vagant pel carrer «sense cap mena de perill de ser arrestats». Va prometre incrementar el nombre de detencions per qüestions de drogues i netejar els carrers d'armes de foc. Va manifestar que arrestaria els pidolaires i els netejadors de parabrises si aquests recorrien a la intimidació i a amenaces de danys físics que es poguessin considerar legalment agressions (Purdham, 1993).

Malgrat el canvi de tendència en les estadístiques de delinqüència durant l'administració Dinkins, el 59% de votants enquestats un mes abans de les eleccions van declarar que la ciutat era menys segura que quatre anys enrere i el 46% va dir que la delinqüència seguia sent un gran problema. Molts atribueixen l'ajustada victòria del republicà Giuliani sobre l'alcalde demòcrata Dinkins, en una ciutat clarament demòcrata, a l'atenció que els mitjans van dedicar a la qüestió de la por de la delinqüència.

Els mitjans de comunicació tendeixen a informar molt més sobre delictes greus contra les persones (assassinats, violacions i robatoris) que sobre delictes no tan importants:

«Els delictes violents van suposar gairebé la meitat dels casos presentats pel que fa a delinqüència. De manera contrària, els casos de delictes menors i de delictes contra els béns van suposar només al voltant d'un 10% del total que es va presentar. [...] Gairebé un de cada quatre casos esmentats en tractar la delinqüència eren assassinats. [...] A les grans ciutats, els mitjans de comunicació se centren a seleccionar l'assassinat amb més interès periodístic. A les ciutats més petites, trien el delictes amb més interès periodístic. [...] Es va observar que les ciutats de mida mitjana eren notablement més propenses a dependre d'aquests delictes menys greus, mentre que a les grans urbs era força poc probable que els mitjans de comunicació tractessin aquests tipus de faltes» (Chermak, 1994, 570, 578).

Malgrat que la freqüència amb què els mitjans de comunicació parlen d'assassinats no reflecteix la freqüència d'aquest tipus de crim a les estadístiques oficials, sí que és indicatiu d'allò que els mitjans creuen que pot atraure el seu públic. Un periodista ho expressava amb aquestes paraules:

«La mort és notícia. Per descomptat, no parlo dels homicidis ordinaris que poden passar cada dia. Fa falta alguna cosa més: bales que volen, policies que desapareixen,

incidents reiterats, històries retorçades, rares. Això és notícia. És el que la gent vol sentir» (ibíd., 570).

A Nova York, un excorresponsal d'un diari escrivia això:

«Quan a Nova York es produeix un homicidi —n'hi ha cada dia—, només té interès periodístic si al darrere hi ha una història dramàtica. [...] A la ciutat de Nova York no es tracta de si s'ha de cobrir un assassinat o no. Però si, com a mínim, no hi ha tres víctimes, ja no et molestes, si no és que la víctima és un nen o una persona gran. Els analistes de continguts coincideixen en aquest punt i reconeixen que és molt poc probable que els mitjans de comunicació de les grans metròpolis informin sobre assassinats amb només una o dues víctimes» (ibíd., 577).

Sovint, els cossos de seguretat reconeixen que les seves relacions amb els mitjans de comunicació són complexes: d'una banda, es tracta d'una relació en què policia i mitjans busquen un benefici mutu i, de l'altra, es tracta d'una relació competitiva. Els mitjans de comunicació necessiten la policia perquè els proporcionin informació ràpida i fiable pel que fa als delictes. Les agències de notícies se serveixen de les històries de delinqüència per assolir els seus objectius empresarials. A aquestes agències les mouen els beneficis econòmics i venen notícies com a producte principal.

La policia té gran interès a mantenir una imatge pública positiva. Tot i així, es tracta d'una relació amistosa i, al mateix temps, de confrontació. La policia admet aquesta realitat. Hi ha la necessitat de cooperar:

«Les agències de notícies i els que disposen de les fonts d'informació mantenen una relació de col·laboració estreta perquè tots dos surten beneficiats d'una relació cordial. Les agències de notícies poden presentar un gran nombre d'històries de delinqüència de manera fàcil i rendible. Els departaments de policia reconeixen que necessiten els mitjans de comunicació, ja que parlar d'una activitat policial proactiva crea la imatge que la policia és eficaç i eficient en la investigació de delictes. En línia amb això, la imatge positiva de la policia potencia els enfocaments tradicionals per aconseguir l'ordre i fer complir la llei, que suposen l'increment de la presència policial, sancions més dures i l'augment del poder policial» (Dowler, 2003, 111).

Tot i això, tant la policia com els mitjans de comunicació de Nova York són conscients que la situació és intrínsecament competitiva, ja que es poden desencadenar batalles puntuals o contínues entre els mitjans per aconseguir lectors i ingressos. El que és important és que les persones que treballen per a les agències de notícies creuen que les notícies sobre delinqüència venen. «Un periodista va comentar que el públic té una fam insaciable d'històries de delictes» (Surette, 1992). Als cossos de seguretat, d'altra banda, els interessa transmetre la imatge d'una ciutat segura i un departament de policia imparcial i competent.

Així, doncs, el NYPD està en condicions de respondre a cada moment a les exigències dels mitjans de comunicació. Els agents del NYPD participen en aquest

procés com a fonts d'informació, amb la qual cosa poden determinar la direcció i la intensitat de les exigències dels mitjans de comunicació. En conseqüència, el NYPD intenta satisfer els seus interessos exercint influència, a l'hora d'exposar la societat al coneixement oficial de la delinqüència, amb el control i la supervisió de les seleccions per què opten els mitjans de comunicació i les decisions de producció. Nova York és una ciutat amb moltes fonts i sortides d'informació, així com amb molta competència entre els mitjans, per la qual cosa el NYPD té encara més flexibilitat per compensar un efecte amb l'altre. Aquesta situació els permet, doncs, controlar parcialment el seu avenir: controlen la quantitat i el tipus d'informació facilitada limitant l'accés a unes certes parts de l'organització i utilitzant portaveus per respondre les preguntes formulades. En la majoria de casos, els periodistes han d'obtenir primer l'autorització del portaveu principal abans de poder parlar amb qualsevol altre agent del Departament de Policia.

Així, doncs, aquest portaveu actua com una mena de «guardià» amb l'objectiu d'aconseguir transmetre la millor imatge possible del departament. Al NYPD, aquest «guardià» té el càrrec de responsable adjunt d'Informació Pública. És responsable d'una secció en què treballen més de trenta-cinc persones que presten servei al Departament les vint-i-quatre hores del dia. Aquest responsable adjunt ha estat vinculat a l'actual cap de policia durant molts anys en els càrrecs d'alt rang que ha ocupat en cossos de seguretat, tant federals com d'un altre àmbit.

Aquests «guardians», que es poden trobar en la majoria de cossos policials grans del món, custodien la selecció d'històries:

«Es tracta d'experts a donar una imatge positiva del seu departament de policia, a determinar quin tipus d'informació sobre delictes és d'interès periodístic i a saber com cal donar la informació perquè atregui l'atenció del públic» (Chermak, 1995, 27).

Això és així, sobretot, perquè els mitjans de comunicació solen confiar abans de tot en el portaveu del departament de policia perquè els aclareixi si els esdeveniments que han seleccionat d'altres fonts tenen interès periodístic o no. I els agents de policia són experts que poden fer observacions sobre un esdeveniment immediatament després que sigui divulgat. Com a informants, els agents de policia poden controlar quins elements del delictes surten als casos seleccionats. La policia aconsegueix una funció important en la producció i la presentació de casos en decidir a quins aspectes de l'esdeveniment se'ls treu importància i quins s'emfasitzen. A més, el Departament de Policia pot treure una història del punt de mira dels mitjans de comunicació si no fa públic l'informe sobre el delictes (Chermak, 1995).

A Nova York, fa poc hi ha hagut dos casos en què el NYPD ha concedit àmplies entrevistes per a la redacció d'articles en profunditat per a revistes d'àmplia circulació entre els opinionistes. El primer, escrit per William Finnegan, era un article complet i de gran abast que va sortir al número del 25 de juliol de 2005 de *The New Yorker*. L'article va tenir una àmplia difusió i molts han intentat emular-lo. Aquest llarg article es titulava «Defending the City» («En defensa de la ciutat») i portava per subtítol: «William Finnegan informa des de la unitat antiterrorista més innovadora del país: el NYPD» (Finnegan, 2005). Per mitjà del seu cap i el responsable adjunt

d'Informació Pública, el NYPD va facilitar accés i va concedir entrevistes extenses a tot el Departament. Com que la revista estava considerada una publicació «líder» (Browne, 2007), el NYPD va considerar que permetre l'accés al Departament era una bona jugada per donar una imatge positiva del NYPD. La cobertura de l'article va ser tan àmplia, que altres mitjans (incloent-hi televisions) van fer-ne un seguiment amb cobertura complementària.

El segon article, escrit per Judith Miller, es titulava «On the Front Line in the War on Terrorism» («A primera línia en la guerra contra el terrorisme») i va aparèixer en l'edició d'estiu del 2007 de la revista conservadora *City Journal* (Miller, 2007). Aquest article també lloava les múltiples facetes dels esforços efectuats pel NYPD contra el terrorisme. Encara que d'una manera més previsible que amb l'altre article, en aquest cas, l'opinió favorable del NYPD va guanyar terreny entre molts opinionistes.

3. ELEMENTS CARACTERÍSTICS DEL NYPD I ELS MITJANS

A més dels trets de col·laboració i confrontació que caracteritzen les relacions entre la policia i els mitjans de comunicació als Estats Units i la ciutat de Nova York, hi ha alguns factors molt particulars que influeixen en les estratègies de comunicació entre la policia i els mitjans de comunicació en aquesta ciutat.

La millor manera d'abordar aquestes complexes relacions estratègiques és entenent les opinions i els interessos del NYPD.² Algunes d'aquestes opinions se centren en allò que el NYPD considera un contrast fort i clar entre el seu punt de vista i el punt de vista que, segons ells, els mitjans de comunicació transmeten a la societat.

Les opinions i els punts de vista divergents del NYPD i els mitjans afecten els aspectes següents:

- a) explicació de per què l'índex de delinqüència i el temor de ser víctima d'un delictes han experimentat un descens tan espectacular a la ciutat de Nova York durant els darrers quinze anys;
- b) opinions divergents sobre el grau de fiabilitat i precisió amb què s'informa sobre la delinqüència a Nova York;
- c) la determinació del que la policia considera previsions enganyoses o poc raonables per establir els índexs de delinqüència futurs;
- d) en quart lloc, hi ha un cert debat sobre la credibilitat de la policia en informar sobre els seus propis actes delictius, especialment pel que fa al tracte que reben de la policia alguns grups de població (en especial, els minoritaris) en termes d'educació, respecte i abús de l'autoritat. Les versions de la policia i d'alguns mitjans destacats crítics amb l'actuació de la policia difereixen bastant.

2. És important adonar-se que aquestes estratègies es desenvolupen des del punt de vista de la jerarquia d'interessos i necessitats de l'organització.

La primera qüestió se centra en la manera com explicar el notable descens de la delinqüència a la ciutat de Nova York durant els darrers disset anys. Nova York s'ha convertit en la gran ciutat més segura d'Amèrica. Entre 1990 i 1996, l'índex global de delinqüència va disminuir més d'un 75%. Fins al 23 de desembre del 2007, l'índex de delinqüència havia experimentat un descens del 6,3% en comparació amb el mateix període de l'any 2006. Les violacions, els atracaments, els robatoris amb violació de domicili, els grans robatoris i el furt de vehicles també van experimentar un descens en comparació amb l'any anterior. Únicament les agressions greus van augmentar un 0,3%.³ El 26 de desembre de 2007 s'havien registrat quatre-cents vuitanta-quatre homicidis a la ciutat de Nova York, és a dir, noranta-set casos menys que a les mateixes dates de l'any anterior. Tot indicava que la ciutat tancaria l'any amb menys de cinc-cents homicidis, la qual cosa suposava de lluny la xifra més baixa en un període de dotze mesos des que va començar a disposar-se d'estadístiques fiables al Departament de Policia.⁴

De vegades la policia i els mitjans de comunicació atribueixen motius diferents sobre per què el descens de l'índex de delinqüència de la ciutat de Nova York ha estat molt més ràpid que el del país en conjunt. La policia creu fermament que el cos ha estat el motor principal per a la reducció efectiva de la delinqüència a la ciutat de Nova York durant els darrers disset anys. No obstant això, observem un contrast notable amb els motius que argüeixen els mitjans de comunicació per a explicar aquest descens de la delinqüència. Segons creu el NYPD, als mitjans de comunicació els costa reconèixer l'èxit del Departament i tan sols li atorguen una funció parcial.

Alguns articles escrits per especialistes atribueixen el descens de la delinqüència a canvis demogràfics, canvis pel que fa al consum i la venda de drogues, i en el comportament dels germans menors dels qui anteriorment van estar tan predisposats a la delinqüència. Aquests articles de tipus acadèmic també han aparegut en alguns mitjans de comunicació. És interessant la rapidesa amb què el NYPD ha contestat a aquestes explicacions alternatives amb la seva pròpia anàlisi de la situació o una anàlisi encarregada a altres experts.

El segon tema conflictiu se centra en la manera en què els mitjans de comunicació informen sobre els delictes. La policia creu que la informació sobre delictes que ofereixen els mitjans de comunicació no concorda amb l'índex real de delinqüència. Segons el portaveu en cap del NYPD (que és el responsable adjunt d'Informació Pública), alguns mitjans, en particular *The New York Times*, encara que pugui semblar sorprenent, avui dia parlen de delictes greus (sobretot, homicidis) amb més freqüència que fa alguns anys, quan hi havia molts més homicidis. En molts aspectes, això sembla un contrasentit, és a dir, no té un fonament lògic.

D'altra banda, des de la perspectiva dels mitjans que presenten històries d'interès periodístic, avui dia els assassinats es poden considerar successos més rars,

3. Que van passar de setze mil vuit-centes una a setze mil vuit-centes seixanta-quatre.

4. Des de l'any 1963, en què es van registrar cinc-cents quaranta-vuit assassinats.

per la qual cosa el seu interès periodístic és més elevat que en el passat, quan eren una mica més freqüents. La policia, en canvi, creu que, si es té en compte que avui dia hi ha molts menys casos d'assassinat que en el passat, els mitjans de comunicació actuen de manera irresponsable.

A la policia no li costa saber què és el que s'ha aconseguit demostrar amb els textos publicats en aquesta matèria: que les persones que consideren que al seu barri l'índex de delinqüència ha augmentat tendeixen a manifestar actituds negatives cap a la policia. A més, la gent que es preocupa per la delinqüència al seu barri també és més propensa a pensar que la policia assetja la població i que, en aquest tipus de casos, els agents són culpables de les acusacions que s'hagin pogut formular contra ells (Chermak *et al.*, 2006, 573).

En tercer lloc, la policia té la sensació que la informació sobre delinqüència està influida per la reformulació, per part dels mitjans, del que són les expectatives generals de la societat pel que fa a un índex de delinqüència acceptable. Aquest nou clima polític i cultural ha trastocat la vella saviesa popular. Abans, entre els polítics, la societat i la policia, igual com entre la gran majoria d'estudiosos, hi havia l'opinió ortodoxa que la policia poca cosa podia fer pel que fa als índexs de delinqüència. En general, es considerava que la delinqüència era el producte de molts factors socials, culturals, racials, ètnics, demogràfics i econòmics —les anomenades causes d'arrel—, i que l'índex de delinqüència pujava a mesura que la situació empitjorava.

Avui dia, quan fa més de quinze anys que veiem als mitjans de comunicació que la delinqüència a Nova York registra descensos espectaculars, tant els polítics com la societat esperen que, com a mínim, si la delinqüència no ha de seguir disminuint contínuament, no augmenti i que es mantingui considerablement estable. Així, doncs, les esperances posades en la policia s'han invertit. Com que ara la ciutadania es resisteix a tornar als «vells i mals temps», la policia creu que els mitjans de comunicació la sotmeten a una supervisió cada vegada més estricta. La policia creu que si la delinqüència comença a pujar, la premsa culparà el cos de manera injusta i gairebé automàtica.

Aquests factors afegixen pressió al NYPD perquè el Departament pugui desplegar les seves operacions de lluita contra la delinqüència en un clima ciutadà òptim. Això significa que encara s'haurà de prestar més atenció a les estratègies per convèncer la societat i els mitjans de comunicació que la policia és un cos eficaç, just i considerat.

Així, doncs, un factor de mediació important entre la informació sobre delinqüència facilitada pels mitjans i l'opinió que la societat té sobre la seguretat és la confiança que la societat mateixa diposita en la capacitat del NYPD per combatre la delinqüència. No obstant això, aquesta confiança no es limita tan sols a una única dimensió —la capacitat per combatre la delinqüència—, sinó que també és important la confiança de la societat en la capacitat i les polítiques de la policia per garantir la imparcialitat i un tracte respectuós.

En quart lloc, per tant, la credibilitat és un aspecte en què hi ha opinions diferents sobre les activitats portades a terme per la policia. Aquest aspecte se centra en el comportament de la policia mateixa: fins a quin punt és òptim aquest

comportament. Els mitjans de comunicació avaluen alguna cosa més que la veracitat del control efectiu de la delinqüència que al·lega la policia. Els mitjans també escruten «la promptitud, l'amabilitat i la imparcialitat de la policia» (Dowler, 2003, 113). En altres paraules: quins són els costos que, en matèria de drets civils, es deriven de les estratègies del NYPD per reduir la delinqüència? Així, doncs, fins i tot quan els mitjans atribueixen a la policia els mèrits pel descens de la delinqüència, sempre hi ha controvèrsia per part d'alguns mitjans que qüestionen com s'ha aconseguit això. Aquest debat se centra en els presumptes abusos comesos per la policia, les detencions i els escorcolls practicats i les queixes procedents de la societat civil. Aquesta qüestió queda palesa en debats dels mitjans de comunicació sobre casos destacats en què s'ha denunciat una presumpta mala conducta de la policia. La informació que ofereixen els mitjans de comunicació en aquest sentit és molt important. Alguns estudis (inclosos els que s'han dut a terme a Los Angeles i Nova York) han demostrat que «les actituds cap a la policia van empitjorar considerablement després que hi hagués incidents que implicaven mala conducta dels agents de policia, en especial entre la població afroamericana» (Chermack *et al.*, 2006, 263).

Un dels casos més impactants que destacava acusacions d'aquest tipus va tenir lloc l'agost de 1997, quan Abner Louima, immigrant haitià, va ser sotmès a tortura. Detingut durant uns avalots que hi va haver a la porta d'una discoteca, Louima estava sent interrogat a la comissaria del districte del NYPD quan va ser portat al bany de la comissaria i allí va ser sodomitzat. A conseqüència d'això, quatre agents van ser declarats culpables i condemnats a penes de presó d'entre cinc i trenta anys. El cas Louima va motivar una investigació del Departament Federal de Justícia sobre els procediments disciplinaris aplicats als agents que havien estat acusats d'abús. La investigació va durar tres anys.

Després del cas Louima, l'alcalde i el cap de policia van crear un grup de treball per examinar les relacions entre la policia i la comunitat i van convidar les parts contràries a adherir-s'hi. El grup de treball va emetre nombroses recomanacions molt encertades. No obstant això, l'alcalde va menysprear les seves conclusions dient que es tractava de «bestieses». Únicament va avalar un dels suggeriments fets, que consistia a canviar el nom del càrrec de responsable adjunt. «En comptes d'anomenar-ho «assumptes», podem anomenar-ho «relacions», va dir l'alcalde. La premsa va criticar ferotgement el NYPD i l'alcalde per com havien tractat la qüestió.

Dos anys més tard, el febrer de 1999, va tenir lloc un altre cas significatiu: quatre agents inexperts de la Unitat contra la Delinqüència del Carrer (SCU)⁵ van disparar quaranta-un trets a Amadou Diallo, que anava desarmat. Els reportatges que van oferir els mitjans van encendre els ànims de la societat davant d'aquesta resposta, aparentment injustificada, al «comportament sospitos» d'un home innocent. Dinou bales van tocar el desafortunat immigrant africà, que es trobava prop de l'entrada d'un bloc de pisos del Bronx i s'havia tret la cartera —no una pistola— quan se li van acostar els homes vestits de paisà. Amadou Diallo va resultar mort. I

5. La sigla respon a la denominació original en anglès Street Crime Unit [nota de l'e.].

quan l'alcalde Giuliani i el cap de policia Safir van tancar files en defensa dels quatre agents, qualificant l'incident de «desafortunat accident», les sospites de les minories pel que fa a la manca de sensibilitat del NYPD, que ja venien de lluny, van arribar al punt d'ebullició, i la societat es va manifestar.

Poc després de la mort de Diallo, la premsa revelava que dos dels agents de policia tenien oberts «expedients per queixes de ciutadans». Sobre un dels agents hi havia queixes per pegar cops de puny, puntades de peu, cops i fer servir esprais de pebre, tot i que les sospites no s'havien pogut corroborar. Contra l'altre agent també s'havien presentat queixes per ús excessiu de la força i insults de caràcter racista. Al cap de dos mesos, una investigació duta a terme per un diari va revelar que gairebé el 18% dels agents de la SCU «acumulaven tantes queixes presentades per civils que ja havien superat el límit establert pels programes del Departament que serveixen per controlar als agents que abusen de la seva posició». Tal com va dir un membre de les forces policials: «Tres queixes en un any és una targeta vermella, independentment de les circumstàncies» (O'Shaughnessy, 1999, 6).

Com a resposta a la protesta popular i als mitjans de comunicació, el cap de policia va ordenar de seguida una reforma en profunditat de la SCU. Durant els mesos següents, el NYPD va aplicar una sèrie de canvis en l'uniforme i la composició ètnica de la SCU. Més endavant, l'octubre de 1999, es va desmantellar la comissaria central i es van canviar els caps principals de la SCU. Alhora, les unitats de la SCU es van reorganitzar i van ser assignades als vuit districtes de patrulla del NYPD com a mesura «descentralitzadora». Després de l'anunci dels canvis, es va hissar una bandera blanca a la porta de les recentment desaparegudes oficines centrals. Tanmateix, aquesta reorganització de la SCU, duta a terme precipitadament per apaivagar l'opinió pública, recorda els reajustaments de direcció «a l'antiga», que són a curt termini i només d'aparença.

I en el front públic, el febrer del 2000, un any després de la mort de Diallo, els quatre agents de la SCU van ser absolts de tots els càrrecs en una causa judicial que s'havia transferit a Albany a causa de les protestes que van sorgir sobre el fet que un tribunal de la ciutat de Nova York podria perjudicar els agents, ja que el cas havia atret l'atenció dels mitjans de comunicació de manera àmplia i generalitzada.

Tan sols al cap d'un mes, el 16 de març de 2000, Patrick Dorismond, de vint-i-sis anys, va resultar mort per una bala disparada des de la pistola d'un detectiu secret de la Unitat d'Investigacions de Bandes del NYPD durant una operació secreta contra traficants de drogues. Quan va morir, Dorismond treballava de guàrdia de seguretat, no anava armat i tampoc no estava venent drogues. La seva mort va tenir lloc durant un altercat, quan Dorismond va reaccionar amb ira contra un policia que es va dirigir a ell, va perdre els nervis i va pegar al policia a la cara. Durant el tumult, l'arma es va disparar.

L'alcalde i el cap de policia van fer públics els vells antecedents del tribunal de menors del difunt. L'alcalde va dir que no era «cap escolanet». Tot i que va en contra de la legislació de Nova York fer públics els antecedents juvenils d'un acusat, l'alcalde i el cap de policia van replicar que «l'interès i el dret a la intimitat no s'apliquen en el seu cas» (Haberma, 2000, Internet).

Aquests esdeveniments van provocar la reacció dels mitjans de comunicació i van afectar la visió que aquests tenen de la policia i, finalment, la confiança de la societat en la policia. Un mes després de la mort de Dorismond, la valoració de l'alcalde entre la població negra va disminuir fins al 7% segons una enquesta de *The New York Times* i CBS News. Els sondejos i les enquestes posteriors també van mostrar opinions públiques divergents en relació amb el NYPD. Segons un sondeig d'opinió pública fet l'agost de l'any 2000, més del 61% de les persones enquestades creia que la feina del NYPD havia estat bona o excel·lent. No obstant això, el 42% de la població negra i el 36% de la hispana deien que sentirien por o preocupació (en comparació amb el 19% de la població blanca) si un agent de policia se'ls dirigís.

3.1 DETENCIÓ I ESCORCOLL

«Detenció i escorcoll» és una tàctica que es fa servir per interceptar persones, en general joves, de les quals la policia té «sospites raonables» per creure que han comès algun delictes o que porten una arma de foc. Les estadístiques del NYPD mostren que el nombre de detencions practicades per la policia es va quintuplicar de 2001 a 2006. La policia va escorcollar algú als carrers de la ciutat cinc-centes mil vegades durant l'any 2006. Alguns experts consideren que a aquesta pràctica se li deu la reducció de la delinqüència a la ciutat. No obstant això, els mitjans de comunicació han informat de la posició de molts activistes socials i defensors dels drets civils que diuen que la tàctica «detenció i escorcoll» és un exemple de discriminació racial, ja que la gran majoria de persones que hi són sotmeses són homes joves negres o d'origen llatinoamericà.

3.2 QUEIXES DE CIVILS

Els mitjans de comunicació també han destacat informes crítics amb el comportament policial cap a la ciutadania. Entre aquests informes s'inclouen els de la Unió de Llibertats Civils de Nova York (NYCLU)⁶ i el Consell de Revisió de Reclamacions Civils (CCRB).⁷ L'agost de 2007, el CCRB, organisme independent encarregat d'investigar el comportament policial, va trobar que cada vegada és més improbable que el Departament de Policia processés els seus agents per càrrecs de mala conducta. Al cap d'un mes, la NYCLU va criticar el Consell per ser massa lax i indulgent amb la policia. Els membres del personal de la NYCLU que van participar a la conferència de premsa en què es va anunciar la publicació de l'informe van ser representants de Make the Road by Walking —una organització de defensa social amb seu a Brooklyn— i agents de tres organitzacions policials: Guardians Association, National Latino Officers Association i 100 Blacks in Law Enforcement Who Care. Totes es van mostrar molt crítiques amb els errors del

6. Sigla de l'original en anglès New York' Civil Liberties Union.

7. Sigla de Civilian Complaint Review Board.

CCRB i amb el paper del Departament de Policia en desautoritzar l'agència de supervisió civil.

I, fins i tot segons les mateixes estadístiques de l'alcalde, les queixes contra la policia continuen augmentant. El nombre de queixes ha augmentat espectacularment en els darrers anys. Les queixes de civils contra membres del NYPD van augmentar gairebé el 50% de l'exercici 2003 fins al 2007.⁸ El Departament va atribuir l'augment a la creació del telèfon 311, una línia directa per a assumptes que no són emergències, la qual cosa ha fet que presentar una queixa sigui més fàcil.

En general, el NYPD respon ràpidament quan considera que els mitjans de comunicació o altres organitzacions han donat una imatge del Departament injusta i defectuosa. «Correcta en la forma, la NYCLU ha distorsionat o ignorat els fets per arribar a les seves conclusions predeterminades», va declarar Paul Browne, responsable adjunt d'Informació Pública. «La NYCLU selecciona les dades i la informació, gran part de la qual està desfasada, i ofereix conclusions distorsionades» (Humm, 2007).

4. QÜESTIONS SOBRE TERRORISME

L'agost de 2004 es va celebrar, per primer cop en els cent cinquanta anys de la seva història, la Convenció Nacional del Partit Republicà (RNC) a la ciutat de Nova York. Des del punt de vista del partit, una reunió a menys de quatre milles de la «Zona Zero», el lloc de l'atac terrorista de l'11 de setembre de 2001, podia posar en relleu la posició del president Bush. Això no obstant, tant els agents dels cosos de seguretat com altres temien que la convenció, a la qual havien d'assistir molts líders republicans, pogués ser un objectiu per als terroristes. «L'amenaça del terrorisme és primordial quan ens plantejem aquest tipus d'esdeveniments», va dir el cap del Departament, Joseph Esposito, als periodistes abans que tingués lloc la convenció. «Estariem bojos si no ho consideréssim la nostra preocupació primordial» (Robinson, 2004).

La preparació de la convenció per part del NYPD va ser un tema molt polèmic als mitjans de comunicació. El NYPD va regular estrictament l'accés a l'àrea propera al Madison Square Garden, el lloc on es feia la convenció, i va prohibir un míting multitudinari al Central Park el dia abans que comencés, amb l'argument que els milers de manifestants malmetrien la gespa. Va habilitar un espai per albergar tots els arrestats i va mobilitzar tots els seus recursos. La policia va arrestar unes dues mil persones durant la convenció. En un sol dia —31 d'agost de 2004— van detenir uns mil cent manifestants. Més que despatxar-los citacions i alliberar-los ràpidament, a centenars d'ells van prendre'ls les empremtes dactilars i se'ls va tenir detinguts durant més d'un dia.

8. El 2007 es van registrar set mil sis-cents seixanta-dues queixes.

Quan la convenció va acabar, no hi havia hagut incidents terroristes. No obstant això, manifestants, els seus advocats, periodistes i altres van desafiar ràpidament l'èxit de les operacions policials. Els testimonis visuals, que en molts casos tenien vídeos com a prova, posaven en qüestió la versió de la policia del que havia passat als carrers de Manhattan. En els vuit mesos posteriors a la convenció, es van desestimar els casos contra quatre-cents manifestants, ja que els vídeos mostaven o bé que no havien comès el delictes de què se'ls acusava o bé que no hi havia proves suficients de la seva culpabilitat. L'agost de 2007, la ciutat va fer front a sis-cents cinc judicis sorgits dels arrestos. Ja s'havien hagut de resoldre trenta-cinc casos amb un cost total de gairebé 700.000 dòlars.

Tanmateix, pel que fa als atacs terroristes potencials, es tracta d'una qüestió que va més enllà de la Convenció Nacional Republicana. Possiblement, l'esdeveniment més recent i més significatiu que distingeix Nova York d'altres poblacions dels Estats Units és l'atac terrorista al World Trade Center de l'11 de setembre de 2001. Les implicacions per a la seguretat pública són enormes. La ciutat i el Departament de Policia han fet un esforç important i coordinat per proporcionar un cert grau de confiança pública en la capacitat del NYPD de prevenir atacs terroristes en el futur i respondre-hi. Això es reflecteix en les unitats especials contra el terrorisme, una secció d'intel·ligència millorada formada per experts externs i que fa treballar agents d'intel·ligència de la NYPD amb les forces policials de molts països, entre els quals s'inclouen Austràlia, Anglaterra, Espanya, Israel, la República Dominicana, França, Jordània, Canadà i Singapur. Hi ha uns mil agents encarregats de diverses activitats relacionades amb el terrorisme. El Departament disposa de gairebé cinc-cents lingüistes certificats que parlen idiomes, entre els quals s'inclouen l'àrab, l'hindi, el farsi i l'urdú; probablement es tracta del cos de seguretat dels Estats Units que parla un nombre d'idiomes més elevat.

A més de reaccionar davant d'atacs i aturar els que estan en fase de formació, el NYPD, com molts altres cossos de seguretat, intenta evitar atacs fent que la conscienciació d'un atac terrorista potencial sigui més gran per mitjà del desplegament visible d'unitats antiterroristes i el registre periòdic dels passatgers del metro. En molts llocs públics hi ha senyals que alerten el públic: «Si veus alguna cosa, digues alguna cosa.» Aquest missatge està escrit en diversos idiomes.

Aquest plantejament del NYPD pel que fa al terrorisme, de fet, es pot considerar oposat al plantejament pel que fa a la delinqüència, que intenta tranquil·litzar la societat disminuint el temor de ser víctima d'un delictes.⁹ Un exemple important del destacat enfocament públic antiterrorista del Departament és la publicació titulada *Radicalization in the West: The Homegrown Threat* («Radicalització a Occident: l'amenaça local») (NYPD, 2007). Aquest document, que també es troba disponible a la web del NYPD, és una contribució analítica dels Estats Units única i important quant al desenvolupament i el procés del terrorisme segons afecta Occident. En

9. Rosenbaum i Heath mostren proves que suggereixen que les iniciatives de prevenció de la delinqüència fetes públics per la policia i altres fonts poden incrementar el temor de la delinqüència més que reduir-lo. Això podria ser la base d'una espiral d'autoreafirmació» (Rosenbaum i Heath, 1988).

paraules del cap de policia: «Vull que els cossos de seguretat entenguin millor com sorgeix el radicalisme. Aquest informe lliga caps» (Noonan, 2007).

Aquest informe va rebre molts i diversos elogis per la gran qualitat de l'examen de les fases de desenvolupament del terrorisme que hi apareix. La revista *Time* va publicar el següent sobre l'informe:

«L'anàlisi governamental més sofisticat de l'amenaça del terrorisme local que s'hagi fet públic als Estats Units va sortir a la llum aquesta setmana, i no provenia de Washington. No era de l'FBI ni del director del Servei d'Intel·ligència Nacional ni del Departament de Seguretat Nacional. Procedia del Departament de Policia de la Ciutat de Nova York i, amb una mica de sort, la seva publicació provocarà que el Govern federal, que de manera manifesta està al càrrec de les qüestions relacionades amb el terrorisme, tingui més fe en la capacitat de la societat general d'assimilar informes seriosos sobre intel·ligència» (Ripley, 2007).

En aquest mateix article se citen unes paraules de Chris Hefellinger, un expert en la lluita antiterrorista del Centre de Lluita contra el Terrorisme de West Point, l'acadèmia militar dels EUA:

«Em sembla remarcable que un dels primers informes públics sobre radicalització que diu les coses tal com són provingui d'un departament de policia. Tenim la idea preconcebuda que hauria de venir de les altes esferes de la Casa Blanca, però no crec que la CIA o qualsevol altra agència d'anàlisi tingui un material millor que aquest» (ibíd.).

També Brian Jenkins, un veterà expert en la lluita contra el terrorisme de Rand Corporation, va comentar que:

«És un triomf d'homes sensats que treballen molt dur per arribar a comprendre com funciona i que estan determinats, malgrat els riscos, a fer-ho públic» (ibíd.).

Els mitjans de comunicació de tot el país es van fer ressò d'aquests elogis. El diari *Dallas Morning News* va publicar:

«El Departament de Policia de Nova York, per al qual els atacs terroristes són molt més que una mera teoria, la setmana passada va fer una valuosa contribució que indicava la direcció correcta amb un revelador estudi de noranta pàgines. [...] Elaborat per la seva excel·lent Secció d'Intel·ligència, l'informe analitza el terror post 11-S, ens insta a buscar més enllà de les visions simplistes d'Al Qaeda com l'origen de tot mal i avalua la creixent amenaça dels jihadistes —grups de joves «corrents» inspirats que poden causar molts danys» (Dallas Morning News, 14 d'agost de 2007).

Un editorial del *Wall Street Journal* també lloava l'informe:

«Tothom que segueix de prop els esforços antiterroristes dels Estats Units acaba mirant el que s'anomena «el model de Nova York». Sembla que la ciutat està més

avançada que els federals en aquesta àrea. Hi ha raons per les quals Nova York és tan bona. Ja han patit una catàstrofe, la qual cosa aguditza la ment. Saben que continuen sent un objectiu i que sempre ho seran. Nova York té molts diners, molts policies, molta capacitat i una ciutadania amb una conscienciació accentuada. Atès que la ciutat té un índex de delinqüència baix, pot transferir els recursos» (Noonan, 2007).

Alguns mesos més tard, aquest informe encara atreia l'atenció nacional; agents del NYPD van testificar davant d'un comitè del Senat l'octubre del 2007. El president del comitè, el senador Joe Lieberman, va destacar que les conclusions de l'informe «són fascinants, impressionants i alarmants» (Reddy, 2007).

Al mateix temps, però, l'informe també va causar consternació entre alguns líders musulmans dels Estats Units. Kareem Shora, assessor jurídic del Comitè de Discriminació Àrab-Americà, va titllar les conclusions d'incorrectes i potencialment incendiàries. En paraules de Shora, «encaixa perfectament en els plans dels extremistes, perquè acabarà fent enfadar la comunitat» (Hayes, 2007). El president del Consell de Relacions Americanoislàmiques, Parvez Ahmed, va qualificar l'informe de contradictori. «En titllar gairebé tots els musulmans americans de terroristes potencials, els autors de l'informe admeten que les conclusions no són una manera útil d'identificar sospitosos terroristes reals», va dir, indicant que un dels exemples de l'informe, deixar de fumar, s'hauria de considerar una cosa bona (Garland, 2007). L'imam de Nova York, Omar Abu-Namous, va criticar l'informe i va dir: «Crec que és un intent de culpabilitzar la comunitat musulmana d'Occident i [...] això provoca disturbis i por en la comunitat musulmana i la seva ona expansiva es notarà dins i fora dels Estats Units.» (Press TV, 2007). L'informe també va provocar l'aparició d'altres informes als mitjans de comunicació sobre les reaccions crítiques dels grups de defensa de les llibertats civils. Christopher Dunn, de la NYCLU, va comentar que «posar tots els musulmans al punt de mira d'aquesta manera és molt diferent de crear un perfil» (Eisenberg, 2007, Internet).

En definitiva, el NYPD ha de traçar una fina línia entre el que és d'una banda alertar el públic de les amenaces terroristes potencials i, d'una altra, alarmar de manera indeguda la població i pertorbar la vida de la ciutat. En els casos d'amenaça terrorista potencial, això requereix un equilibri molt precís. Si hi ha pistes o informació sobre un atac terrorista potencial, els cossos de seguretat, abans d'informar-ne el públic, han de prendre la seva decisió segons com estigui d'avançada la planificació del terrorista potencial. Es plantegen qüestions sobre quan els cossos de seguretat han d'actuar i arrestar persones per por de perdre-les.

Un exemple gràfic d'això va tenir lloc el 27 d'agost de 2004, exactament tres dies abans de l'inici de la Convenció Nacional Republicana. Dues persones van ser arrestades i acusades de conspirar per atacar el metro d'Herald Square, un dels més transitats de Nova York, amb motxilles plenes de bombes. La Convenció s'havia de celebrar al Madison Square Garden, a només una illa del metro d'Herald Square. Els atacants esperaven enderrocar el centre comercial de Manhattan que es troba just al damunt d'aquella estació de metro. Segons es documenta als informes del tribunal, els conspiradors havien creat mapes dels llocs on posarien els explosius i havien fet un simulacre amb motxilles per provar la resposta policial el

dia 21 d'agost de 2004. Una de les persones va ser declarada culpable de conspiració per cometre un acte terrorista i va ser sentenciada a trenta anys. L'altra persona, que es va declarar culpable, va ser condemnada a cinc anys.

Atès que el lloc que s'havia planejat atacar era tan a prop del lloc previst per celebrar la Convenció Republicana, hi va haver preocupació per si les detencions d'aquestes dues persones alarmaven de manera indeguda la societat, especialment perquè s'havia destinat molta seguretat policial a la preparació de la Convenció. Segons *The New York Times*, «els arrestos arriben en un moment de grans preocupacions a la ciutat a causa de la Convenció Republicana» (Feur i Rashbaum, 2004). Per tant, tot i que aquestes dues persones encara no havien adquirit els explosius, el NYPD va prendre la decisió d'arrestar-les abans que la conspiració es materialitzés.

Per això, el NYPD, especialment el responsable adjunt de Relacions Públiques, va coordinar els seus esforços per persuadir els mitjans de minimitzar la importància d'aquest esdeveniment i no vincular-lo a la Convenció Republicana i un potencial atac d'Al Qaeda. El NYPD va aconseguir convèncer els mitjans de comunicació que el Departament estava prenent les mesures de seguretat apropiades i que els fets no s'havien d'exagerar i vincular a la Convenció. Els mitjans de comunicació van respondre d'una manera coherent amb l'enfocament del NYPD. *The New York Times*, per exemple, va escriure això:

«Però el cap de policia Raymond W. Kelly i altres agents van remarcar que els homes no havien aconseguit explosius i no havien fixat una data específica per a cap atac, i que no estava clar fins on havien arribat els seus plans realment. Un comunicat de premsa que anunciava les detencions deia que no estaven connectats amb informacions anteriors del Departament d'Intel·ligència sobre el fet que Al Qaeda volia atacar objectius financers de Nova York abans de les eleccions» (Feuer i Rashbaum, 2004).

5. CONCLUSIÓ

El plantejament principal del NYPD és presentar una imatge positiva del Departament. Això inclou, en alt grau, rebatre les informacions que considera que posen el Departament en dubte. No només es tracta d'informes sobre l'índex de delinqüència i les tècniques que fa servir el NYPD, sinó també informes desfavorables dels mitjans sobre el NYPD o la seva direcció. En un grau potser sorprenent, això sol sostenir un nombre considerable de contactes dels mitjans de policia.

L'estratègia dels mitjans del NYPD es basa en la premissa que la visió sobre la seguretat que té la societat es basa, en gran mesura, en la seva confiança en la policia. En altres paraules, la sensació de seguretat pública i la confiança en la policia solen anar juntes. Per assegurar la confiança de la societat en la seguretat pública i la policia, el NYPD, com els altres cossos de seguretat, fa servir estratègies creades a mida d'una ciutat particular i uns mitjans de comunicació particulars.

Nova York és única. A més de ser la ciutat més gran dels Estats Units, és la capital mediàtica del país i, per això, la seu nacional de les impremtes dels mitjans escrits i les seves redaccions i de les emissores de ràdio i televisió. Per aquesta mateixa raó, el NYPD pateix un escrutini exhaustiu amb informes que mostren la delinqüència, el terrorisme i el NYPD a tot el món, ja que Nova York és un lloc central per molt del que passa als Estats Units. A més, el NYPD apareix retratat en moltes sèries de televisió i pel·lícules.

Aquesta extraordinària cobertura s'incrementa pel fet que el NYPD és, sense cap mena de dubte, el cos policial més gran del país (està format per trenta-set mil persones) i, per això, rep més atenció, no solament per la seva ubicació, sinó també per la seva magnitud, per l'èxit registrat en la reducció de la delinqüència i per la seva funció en el combat contra el terrorisme després de l'11-S. Quant a l'innovador sistema de gestió de la delinqüència del NYPD, anomenat Compstat, encara avui es pot aplicar una observació de la revista *Time* de 1996: «Compstat s'ha convertit en el «Lurdes» de la policia i atrau policies pelegrins de tot el món [...] que volen experimentar la màgia de Nova York» (Pooley, 1996, 5 i 6).

La gran varietat de mitjans de comunicació permet al NYPD fer filtracions selectives als que són més favorables per a la imatge del Departament. Això és especialment efectiu quan els mitjans de comunicació difonen una història errònia, com la que fa poc deia que una furgoneta de la policia que superava el límit de velocitat permès per la llei es va saltar un semàfor vermell i va atropellar un jove negre. El NYPD va poder corregir la història. A més d'això, el NYPD assisteix a programes de ràdio i televisió que poden tenir visions polítiques oposades a les de la força policial de la ciutat. Les entrevistes i les conferències de premsa són una manera efectiva per als departaments d'anunciar programes innovadors i estadístiques d'èxits i arrestos.

En síntesi, la relació entre el NYPD i els mitjans de comunicació sovint és cautelosa i prudent, atès que les parts es necessiten l'una a l'altra i, al mateix temps, recelen l'una de l'altra. És interessant remarcar que el responsable adjunt d'Informació Pública del NYPD, així com altres agents governamentals d'informació pública i dels cossos de seguretat, està familiaritzat amb el discurs final de l'ex primer ministre del Regne Unit, Tony Blair, en què censurava que els mitjans de comunicació es «deixaven portar per l'impacte» en comptes d'informar amb precisió. Amb l'arribada d'Internet i dels canals de notícies de vint-i-quatre hores per cable, els mitjans de comunicació sofreixen tanta pressió i competitivitat que ja no són els «directors del canvi, sinó en molts sentits, les víctimes» (Blair, 2007). Amb la competitivitat com a qüestió clau, en l'opinió de càrrecs governamentals, sovint la veritat i la precisió de la informació ocupen un segon lloc en la informació per crear «impacte». Aquest plantejament de la informació sovint s'anomena *gotcha reporting*, segons el qual l'interès principal dels mitjans de comunicació en revelar negligències públiques és causar impacte.

Tenint en compte aquestes idees pel que fa a seguretat, és molt probable que les estratègies del NYPD per donar garanties de seguretat a la societat es continuïn filtrant mitjançant els interessos cooperatius i competitius tant del Departament com dels mitjans de comunicació.

BIBLIOGRAFIA

- BLAIR, T. «Lecture on Public Life». *Reuters, Canary Wharf*, Londres, 12 de juny de 2007. Londres: 10 Downing Street.
- BOUNG JAE JANG [et. al.]. *In the matter of, Respondents v. BROWN et. al. Appellants Case No. 90-02710*. Tribunal Suprem de Nova York, Divisió d'Apel·lacions, Departament Segon 161 A.D2nd 49, 560 NY S.2d 307 NY, App. Civ 11339, 5 de setembre de 1990.
- BROWNE, P.J. Entrevista de 9 de setembre de 2007.
- CHERMAK, S.M. «Body Count News: How Crime is Presented in the News Media». *Justice Quarterly*, vol. 11, núm. 4, desembre de 1994.
- «Image Control: How Police Affect the Presentation of Crime News». *American Journal of Police*, vol. XIV, núm. 2, 1995.
- CHERMAK, S.; MCGARRELL, E.; GRUENWALD, J. «Media Coverage of Police Misconduct and Attitudes Toward Police». *Policing: An International Journal of Police Strategies and Management*, vol. 29, 2, p. 261-281, 2006.
- DEPARTAMENT DE POLICIA DE NOVA YORK. *Radicalization in the West: The Homegrown Threat*. Nova York, 2007.
- DINKINS, D. «Mobilizing to Fight Crimes». *New York Times*, 3 d'octubre de 1990.
- DIVISIÓ DE SERVEIS DE JUSTÍCIA CRIMINAL DE L'ESTAT DE NOVA YORK. *A Report to the Governor on the Disturbances in Crown Heights*. Albany, NY: 1993, 2 vols.
- DOWLER, K. «Media Consumption and Public Attitudes toward Crime and Justice». *Journal of Criminal Justice and Popular Culture*, vol. 10, núm. 2.
- EDITORIAL. «On the Homegrown Threat». *Dallas Morning News*, 14 d'agost de 2007.
- EISENBERG, Carol. «NYPD: US Could Face Terror Threat at Home». *Newsday.com*, 15 d'agost de 2007 (Internet).
- ERICSON, R. V. «Patrolling the facts: Secrecy and Publicity in Police Work». *The British Journal of Sociology*, vol. 40, núm. 2, 1989.
- ERICSON, R. V. [ed.] *Crime and the Media*. Dartmouth: Aldershot, UK, 1955.
- FEUER, A.; RASHBAUM, W.K. «2 are Charged with Plotting to Bomb Train Station». *The New York Times*, 26 d'agost de 2004 (Internet).
- FINELY, G.E. «Fear of Crime in the Elderly». A: KOSBERT, J.I. [ed.] *Abuse and Mistreatment of the Elderly: Causes and Intervention*. Littlejohn, Mass: John Wright, 1983.
- FINNEGAN, W. «Defending the City». *The New Yorker*, 25 de juliol de 2005.
- FISHER, C.S. «The Private and Public Worlds of City Life». *American Sociological Review*, vol. 46, 1981.
- FOX, R. L.; VAN SICKEL, R. W. *Tabloid Justice*. Boulder (Colorado): Lynee Riemer Publishers, 2001.
- GARLAND, S. «NYPD Report Outlines Threat from Homegrown Terrorists». *New York Sun*, 16 d'agost de 2007 (Internet).
- GORDON, M.; HEATH, L. «The News Business, Crime and Fear». A: LEWIS, D.A. [ed.] *Reactions to Crime*. Londres: Sage, 1981.
- GRABOSKY, P.; WILSON, P. *Journalism and Justice: How Crime is Reported*. Leichardt (Àustria): Pluto, 1989.

- GUFFEY, J. E. «The Police and the Media: Proposals for Managing Conflict Productively». *American Journal of Police*, vol. XI, núm. 1, 1992.
- HABERMAN, C. «NYC: Inviting an Invasion of Privacy». *The New York Times*, 8 de juliol de 2000 (Internet).
- HAYES, T. «NYPD Says Homegrown Terror Treat Mounting» *Associated Press*, 15 d'agost de 2007, (Internet).
- HEATH, L. «Impact of Newspaper Crime Reports on fear of Crime». *Journal of Personality and Social Psychology*, vol. 47, núm. 2, 1984.
- HEPINSTALL, S. «Korean Grocer in Brooklyn Struggles with the American Dream». *Reuters*, 11 de juny de 1990.
- HOWITT, D. *Crime, the Media and the Law*. Nova York: Wiley, 1998.
- HUGHES, K. «Doubts About New York City's Future Colors Mayoral Race». *The New York Times*, 28 d'octubre de 1993.
- HUMM, A. «Policing the Police». *Gotham Gazette*, 9 d'octubre de 2007 (Internet).
- JEWKES, Y. *Media and Crime*. Londres: Sage, 2004.
- KRAHN, H. «Rural-Urban Origin and Fear of Crime». *Rural Sociology*, 49, p. 247-260, 1984.
- MANEGOLD, C. S. «Giuliani Takes a Strong Stand on Crown Heights and Arrests». *The New York Times*, 8 de setembre de 1993.
- MILLER, J. «On the Front Line in the War on Terrorism». *City Journal*, estiu de 2007.
- MURASKIN, R.; DOMASH, S. *Crime and the Media. Headlines vs. Reality*. Prentice Hall, 2007.
- NOONAN, P. «Hatred Begins at Home» *Wall Street Journal*, 17 d'agost de 2007 (Internet).
- O'SHAUGHNESSY, P. «Red Flags on Two Cops». *Daily News*, 13 de febrer de 1999.
- POOLEY, E. «One Good Apple». *Time*, 15 de gener de 1996.
- PRESS TV. «Muslims slam US for biased claims». 18 d'agost de 2007 (Internet).
- PURDHAM, T.S. «Giuliani Campaigns Theme: Dinkins Isn't Up to the Job». *The New York Times*, 24 d'octubre de 1993.
- PYLE, R. «Crown Heights Ruling Reversed». *Bergen Record*, 23 de març de 1992.
- REDDY, M. «NYPD Study Offers Insights to Counter domestic Islamic Terrorism». *Medill Reports*, Washington, 30 d'octubre de 2007 (Internet).
- RIPLEY, A. «How to Look at Homegrown Terror». *Time*, 16 d'agost de 2007 (Internet).
- ROBINSON, G. «Summer of Protest». *Gotham Gazette*, 21 de juny de 2004 (Internet).
- ROSEN, M. S. «The Role of the Press in Police Reform». A: LYNCH, G.W. *Human Dignity and the Police*. Springfield: Charles C. Thomas, 1999.
- ROSENBAUM, D.P.; HEATH, S. «The Psycho-Logic of Fear Reduction and Crime Prevention Programs». A: S.P. LAB [ed.]. *Crime Prevention*. Cincinnati: Anderson, 1988.
- SILVERMAN, E.B.; DELLA-GIUSTINA, J.-A. «Urban Policing and the Fear of Crime». *Urban Studies*, vol. 38, núm. 5-6, p. 941-957, 2001.
- SKOLNICK, J.H.; MCCOY, C. «Police Accountability and the Media». *American Bar Foundation Research Journal*, vol. 9, núm. 3, 1984.
- SURETTE, R. *Media, Crime and Criminal Justice*. Pacific Grove: Brooks, 1992.
- UPI. «Judge and Dinkins Trade Barbs over Grocery Boycott». *Regional News*, 10 de maig de 1990 (Internet).